

Arrest

nr. 213 113 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 2 oktober 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 23 oktober 2018.

1.3. Op 5 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Caracas op 17 maart 2000. U bent katholiek.

Op 10 mei 2016 was er een incident in Caracas aan de schoolpoort waarbij een man op een motor u benaderde en probeerde uw zak af te nemen. De man nam u stevig vast aan de arm. Op dat moment stopte er een bestelwagen en twee mannen stapten uit. De drie mannen probeerden u in de bestelwagen te duwen. U begon te roepen en een aantal medestudenten riepen de hulp in van enkele leraars. De leraars en enkele medestudenten kwamen tussenbeide en de mannen reden weg. U verhuisde na dit incident samen met uw vader naar het dorp Los Palmares in de provincie Táchira.

Nadat u verhuisde naar Los Palmares, probeerden twee mannen in augustus 2016 binnen te dringen in het appartement in Caracas. Uw nicht kwam naar het appartement toen ze een man zag. Ze vroegen naar uw broer W.(...) C.(...) N.(...) M.(...) O.(...) (O.V. X). Uw nicht begon te roepen en de mannen renden weg.

In Los Palmares waren er paramilitairen die op de hoogte waren dat uw vader werkte voor de volksvertegenwoordiger Y.(...) L.(...). Uw vader werkte bij de geheime dienst en deed de escortes voor de volksvertegenwoordiger. Uw vader bezat een bestelwagen. Wanneer u met uw vader onderweg was in de bestelwagen werd u regelmatig gestopt door paramilitairen die uw vader om geld vroegen. Uw vader diende een klacht in tegen hen. Hij verkocht zijn bestelwagen en in juli 2017 verhuisde u terug naar Caracas samen met uw vader.

In mei 2018 verhuisde u met uw vader naar Villa El Salvador in Peru omdat hij niet meer in Venezuela kon blijven omwille van de problemen die hij had door zijn werk. U verliet Peru omdat u daar geen normaal leven kon leiden en niet kon studeren.

U reisde op 30 september 2018 via Curaçao naar België samen met uw broer W.(...) C.(...) N.(...) M.(...) O.(...) (O.V. X), waar u aankwam op 2 oktober 2018. Dezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer W.(...) J.(...) M.(...) O.(...) (O.V. X) was reeds in België en betaalde uw reis.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te worden aangevallen omdat uw broers niet meer in Venezuela verblijven. Daarnaast vreest u ontvoerd te zullen worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, uw schoolrapporten, documenten over de bezittingen van uw familie, foto's van uw vader, bedreigingen aan het adres van uw broer W.(...), een klacht na het binnendringen van uw woning, een artikel over het overlijden van uw oom en tante en artikels over de geschiedenis van het paramilitarisme in Venezuela neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde u dat u bijna werd ontvoerd aan de schoolpoort in mei 2016 (CGVS, p. 7-8). U verklaarde dat u niet weet wat de oorzaak is van deze ontvoeringspoging. Ofwel was het omwille van uw broer W.(...) die bij de politie werkte, ofwel omwille van uw vaders werkzaamheden, ofwel omwille van uw broer W.(...) die de straat opging (CGVS, p. 8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat het incident ook te wijten kon zijn aan de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 9). U haalt echter geen concrete elementen aan waaruit een oorzakelijk verband zou blijken tussen de problemen van uw broers en uw vader, en uw ontvoeringspoging. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit incident verband houdt met de problemen van uw vader of uw broers.

Voorts verklaarde u dat u geen klacht indiende naar aanleiding van dit incident (CGVS, p. 9). U verklaarde immers dat het niet mogelijk is om een klacht in te dienen wanneer men niet op de hoogte is wie de dader is (CGVS, p. 9). Uit de strafwet blijkt echter dat een señalamiento, of een beschrijving van de daders voldoende is bij het indienen van een klacht (zie administratief dossier). Bovendien is het niet aannemelijk dat u geen klacht zou indienen, in het bijzonder omdat uw vader werkte bij het leger en de geheime dienst, en uw broer bij de politie (CGVS, p. 10, p. 11). Dat u heeft nagelaten klacht in te dienen, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel.

Wat er ook van zij, het incident dat u beschreven hebt blijkt een geïsoleerd incident te zijn. Na dit incident hebt u nog twee jaar in Venezuela gewoond, waarvan bijna één jaar opnieuw in Caracas (CGVS, p. 4). U verklaart zelf dat u geen andere problemen had (CGVS, p. 8, p. 10, p. 11). Mocht de ontvoeringspoging al aanleiding hebben gegeven tot een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, wat niet het geval is, dan nog kan besloten worden dat deze vrees of dit risico anno 2018 niet maar actueel is.

U verwijst tevens naar de problemen van uw broer W.(...), uw broer W.(...) en uw vader (CGVS, p. 8). Zo verklaarde u dat er werd ingebroken in uw huis door mannen die op zoek waren naar uw broer W.(...) (CGVS, p. 9). U verbleef op dat moment reeds in Los Palmares (CGVS, p. 9). Gezien u geen verband aantoonde tussen uw beweerde ontvoeringspoging en deze inbraak, en gezien u geen andere persoonlijke problemen aanhaalt (CGVS, p. 8, p. 10, p. 11), kwalificeert dit incident niet als een persoonlijk probleem waardoor u vervolging zou moeten vrezen of ernstige schade zou lopen in Venezuela.

U haalde nog aan dat uw vader en u tijdens uw verblijf in Los Palmares herkend werden door paramilitairen in het dorp (CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen is dat een probleem omdat uw vader een klacht indiende tegen paramilitairen (CGVS, p. 9). U verklaarde geen probleem te hebben gehad omwille van die klacht. Daarnaast werd de bestelwagen van uw vader gestopt en werd geld gevraagd (CGVS, p. 8, 9). Zulke incidenten komen regelmatig voor in Venezuela, en deze zijn niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Tevens gaf u aan dat paramilitairen zich vergrijpen aan familieleden van mensen die ze viseren (CGVS, p. 10). Gevraagd naar een specifiek persoonlijk probleem of een persoonlijk incident omwille van uw vader, herhaalde u dat u niet weet of de ontvoeringspoging was omwille van uw vader, uw broers, of de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 10).

Wat de problemen van uw broer W.(...) betreft, verklaarde u dat u soms de telefoon beantwoordde wanneer men naar het huis belde (CGVS, p. 8, 11). Het feit dat u de telefoon beantwoordde, betekent echter niet dat u in de problemen was hierdoor. U verklaarde immers zelf niet persoonlijk bedreigd te zijn (CGVS, p. 11). Ook andere leden van uw familie werden niet bedreigd (CGVS, p. 14). Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen van uw broer W.(...) (zie beslissing X). Het loutere feit dat uw vader werkzaam was bij het leger en de geheime dienst, dat uw broer W.(...) bij de politie werkte en dat uw broer W.(...) deelnam aan protesten, is niet voldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Bij terugkeer vreest u te worden aangevallen en ontvoerd omdat uw broers niet meer in het land zijn (CGVS, p. 11). Deze vrees blijft echter beperkt tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, hoewel u zegt dat uw vader en broers problemen kenden, u op de ontvoeringspoging na

nooit problemen kende (CGVS, p. 8, p. 10, p. 11), en dat terwijl u na deze beweerde ontvoeringspoging nog twee jaar in Venezuela bleef (CGVS, p. 4, p. 7-8). In dat opzicht is er geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst wél problemen zou kennen omwille van de activiteiten van uw vader of van uw broers, terwijl dat in het verleden niet het geval was. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend omwille van de activiteiten of de problemen van uw broers of die van uw vader.

De documenten die u toonde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen betreffende uw identiteit, uw Venezolaanse nationaliteit en uw reizen. Deze elementen worden niet betwist. De documenten over uw bezittingen tonen aan dat uw familie welgesteld is. Dat staat niet ter discussie. De foto's van uw vader en van uw bezittingen wijzen hoogstens op uw vaders functie en jullie vermogen. Deze elementen staan niet ter discussie.

Uw schoolrapporten wijzen erop dat u naar school ging, dit wordt niet betwist.

De klacht nadat men uw huis trachtte binnen te dringen, de bedreigingen aan het adres van uw broer, en het artikel over de dood van uw oom en tante hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in Venezuela.

De artikels over de geschiedenis van het paramilitarisme in Venezuela verwijzen louter naar de algemene situatie in Venezuela, maar niet naar uw persoonlijke problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer

naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoekster onder verwijzing naar het standpunt van UNHCR aan dat voor het beoordelen van de vervolging rekening dient gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging en dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict, cumulatief of onafhankelijk van elkaar, vervolging kunnen uitmaken. Verzoekster betoogt dat de situatie in Venezuela zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschendingen zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime, geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat, sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onzeggen van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

Verzoekster merkt op dat Cedoca bij aanvang van de "*COI Focus Venezuela. Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)*" vaststelt dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is. De situatie wordt momenteel gekwalificeerd als pre-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld en de hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau. Onder verwijzing naar het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela*" van IACHR van 31 december 2017, het rapport "*Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires*" van OFPRA van 22 november 2016, het rapport "*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*" van HRW van 29 november 2017, het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018 en het rapport "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*" van UN News Service van 22 juni 2018, uit welke rapporten zij uitvoerig citeert, stelt verzoekster dat het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking, dat vrouwen in het bijzonder slachtoffers zijn, dat verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking, dat deze bendes en groeperingen in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid of door de overheid worden getolereerd, dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, dat er straffeloosheid heerst, dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie verder zal verslechteren, dat de volledige bevolking slachtoffer is doch vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt, dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie.

Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat *in casu* haar familie een objectief risicoprofiel heeft. Zij licht toe dat haar broer W. protesteerde en artikels publiceerde tegen de regering en dat haar vader een

figuur ondersteunde die openlijk corruptie van het regime aanklaagde en behoorde tot een partij die beschuldigd wordt van samenzwering tegen het regime. Haar andere broer W. was tewerkgesteld bij de politie en kantte zich tegen de politiek van Maduro, waardoor hij bedreigd werd door de collectivos. Hij vreest voor zijn leven omdat hij geen corrupte politieman was. Verzoekster verwijst naar informatie van onder meer de VN, waaruit blijkt dat vervolging omwille van een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden. Verzoekster voegt hieraan toe dat El Paraiso, de wijk in Caracas waarvan zij afkomstig is, een wijk is waar veel protesten plaatsvinden. De wijk wordt daarom gezien als anti-regime. El Paraiso staat tevens bekend als een zeer arme wijk. Zij citeert ook een passage uit *“Venezuela : information indiquant si les employés du gouvernement sont obligés de participer à des activités visant à promouvoir les politiques étatiques ou des politiciens, y compris celles organisées par les groupes progouvernementaux (aussi connus sous le nom de colectivos et de círculos bolivarianos); traitement réservé aux personnes qui refusent d'y participer; information sur la présence et les activités des groupes progouvernementaux dans des régions autres que Caracas, y compris à Maracaibo et Valencia; protection offerte par l'État (juin-décembre 2017)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 19 december 2017, waarmee zij informatie wenst aan te reiken over politieagenten die zich verzetten tegen corruptie. Verzoekster wijst er voorts op dat zijzelf het slachtoffer werd van de onveiligheidssituatie doordat zij ternauwernood aan een ontvoering ontsnapte en in Tachira samen met haar vader onder druk werd gezet door bendes. Gezien de situatie in Venezuela en de verschillende (soorten) bendes die er actief zijn, is het onmogelijk te achterhalen wie er juist achter de ontvoeringspoging zit, aldus verzoekster, die meent dat er toch niet simpelweg kan gesproken worden van een louter crimineel feit gezien de informatie beschikbaar over de verhouding van bepaalde bendes met de staat. Dat er geen klacht werd ingediend hoeft volgens verzoekster niet te verbazen, enerzijds gezien de link van bepaalde bendes met de staat en anderzijds gezien het klimaat van straffeloosheid dat heerst in Venezuela. In een dergelijke situatie vereist het Vluchtelingenverdrag niet dat aangetoond wordt dat een poging werd gedaan om de bescherming van de overheid te bekomen.

Voorts benadrukt verzoekster dat in de beoordeling of personen slachtoffer zijn van vervolging tevens de socio-economische situatie dient betrokken te worden. Feit is dat de bevolking niet meer kan voorzien in elementaire levensbehoeften. Dat de staat hiervoor verantwoordelijk is en het de schaarse middelen verder politiek instrumentaliseert door de toegang te beperken tot mensen die loyaal zijn aan het regime, is een belangrijke factor die een impact heeft op elementaire rechten zoals het recht op leven en op de fysieke en psychische integriteit. Verzoekster hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de impact hiervan op haar leven en dat van haar broer. Ondanks het feit dat zij hierover niet bevraagd werden, besluit het Commissariaat-generaal dat niet aangetoond is dat zij zich in een precaire situatie bevinden (onder subsidiaire bescherming).

Verzoekster besluit uit de door haar aangehaalde informatie en de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond. Verzoekster merkt hierbij nog op dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en de vrees prospectief dient beoordeeld te worden. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. *In casu* besluit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van hetgeen al meegemaakt werd in het verleden. Het onderzoekt echter onvoldoende de vrees naar de toekomst toe. In het geval van verzoekster wordt op basis van het ontbreken van vervolging in het verleden vastgesteld dat ze geen vervolging hoeft te vrezen in de toekomst. Verzoekster herhaalt dat een persoon niet reeds vervolgd moet zijn in het verleden om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient het Commissariaat-generaal in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren, aldus nog verzoekster, die erop wijst dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Het is duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn. Uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela blijkt bovendien dat het voor het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is om het geweld in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en eveneens de socio-economische crisis het volledige land treft kan naar mening van verzoekster momenteel aldus niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief kan toegepast worden overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Verzoekster merkt onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad nog op dat geloofwaardigheid een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag niet in de weg mag staan. Tevens verwijst zij naar rechtspraak van het EHRM (M.A. c. Suisse, n° 52589/13, 18 november 2014 en I. c. Suède, n° 61204/09, 5 september 2013) waar werd geoordeeld dat zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers in overweging dienen genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid en dat zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig rekening dient gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Verzoekster stipt ook aan dat vervolging onder het vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan doch aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging, alsook dat de aangehaalde elementen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring dienen gestoeld te zijn maar ook het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep de vrees kunnen aantonen.

Tot slot voert verzoekster aan dat zij haar problemen tijdens haar gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar waarheid heeft uiteengezet. Haar relaas is volledig in overeenstemming met het relaas van haar broers. Enige tegenstrijdigheid tussen haar relaas en dat van W. betreft de al dan niet aanwezigheid van de grootmoeder in het huis tijdens de inbraak. Het spreekt voor zich dat het hier een detail betreft dat niet opweegt tegen de waarachtigheid van het geheel, aldus verzoekster.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), poneert verzoekster dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder het eerste middel.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van verblijf in het Transitcentrum Caricole.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij verklaarde dat zij bijna werd ontvoerd aan de schoolpoort in mei 2016 doch zij niet weet van de oorzaak is van deze ontvoeringspoging en zij geen concrete elementen aanhaalt waaruit een oorzakelijk verband zou blijken tussen de problemen van haar broers en vader en haar ontvoeringspoging, (ii) zij verklaarde dat zij geen klacht indiende naar aanleiding van dit incident omdat het niet mogelijk is om een klacht in te dienen wanneer men niet op de hoogte is wie de dader is, terwijl uit de strafwet nochtans blijkt dat een beschrijving van de daders voldoende is bij het indienen van een klacht, zodat het niet aannemelijk is dat zij geen klacht zou indienen, in het bijzonder omdat haar vader werkte bij het leger en de geheime dienst, en haar broer werkte bij de politie, (iii) het incident bovendien een geïsoleerd incident blijkt te zijn, zij immers na dit incident nog twee jaar in Venezuela heeft gewoond, waarvan bijna één jaar opnieuw in Caracas, en zij zelf verklaart dat zij geen andere problemen had, (iv) zij tevens verwijst naar de problemen van haar broer W., haar broer W. en haar vader, zij in dit verband verklaarde dat er werd ingebroken in hun huis door mannen die op zoek waren naar haar broer W. doch dit incident niet kwalificeert als een persoonlijk probleem waardoor zij vervolging zou moeten vrezen of ernstige schade zou lopen in Venezuela gezien zij geen verband aantoonde tussen haar beweerde ontvoeringspoging en deze inbraak en gezien zij geen andere persoonlijke problemen aanhaalt, (v) zij nog aanhaalde dat zij en haar vader tijdens hun verblijf in Los Palmares werden herkend door paramilitairen in het dorp, dit volgens haar verklaringen een probleem is omdat haar vader een klacht indiende tegen paramilitairen doch zij verklaarde geen probleem te hebben gehad omwille van die klacht, zij daarnaast stelt dat de bestelwagen van haar vader werd gestopt en geld werd gevraagd doch zulke incidenten regelmatig voorkomen in Venezuela en deze niet ernstig genoeg zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, en zij tevens aangaf dat paramilitairen zich vergripen aan familieleden van mensen die ze viseren doch zij, gevraagd naar een specifiek persoonlijk probleem of een persoonlijk incident omwille van haar vader, herhaalde dat zij niet weet of de ontvoeringspoging was omwille van haar vader, haar broers of de algemene

veiligheidssituatie, (vi) zij, wat de problemen van haar broer W. betreft, verklaarde dat zij soms de telefoon beantwoordde, dit echter niet betekent dat zij in de problemen was hierdoor, zij immers verklaarde zelf niet persoonlijk te zijn bedreigd, ook andere leden van haar familie niet werden bedreigd, aan de bedreigingen van haar broer W. daarenboven geen geloof kan worden gehecht, en het loutere feit dat haar vader werkzaam was bij het leger en de geheime dienst, dat haar broer W. bij de politie werkte en dat haar broer W. deelnam aan protesten niet voldoende is om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in haar hoofde aannemelijk te maken, (vii) haar vrees bij terugkeer te worden aangevallen en ontvoerd omdat haar broers niet meer in het land zijn beperkt blijft tot een blote bewering, (viii) de door haar neergelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen daar haar identiteit, haar Venezolaanse nationaliteit en haar reizen, het feit dat haar familie welgesteld is, haar vaders functie, hun vermogen en het feit dat zij naar school ging elementen betreffen die niet ter discussie staan, de klacht nadat men hun huis trachtte binnen te dringen, de bedreigingen aan het adres van haar broer en het artikel over de dood van haar oom en tante geen betrekking hebben op haar persoonlijke problemen in Venezuela en de artikelen over de geschiedenis van het paramilitarisme in Venezuela louter verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela maar niet naar haar persoonlijke problemen, (ix) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar Venezuela en (x) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 november 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel gebreke blijft.

2.6.1. Zo stelt de Raad vast dat verzoekster in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen waar zij erop wijst dat zij ternauwernood aan een ontvoering ontsnapte en dat zij in Tachira samen met haar vader onder druk werd gezet door bendes, en waar zij verwijst naar de problemen die haar broers en haar vader zouden hebben gekend.

Wat betreft de ontvoeringspoging, benadrukt verzoekster dat het gezien de situatie in Venezuela en de verschillende (soorten) bendes die er actief zijn onmogelijk te achterhalen is wie er juist achter de ontvoeringspoging zit. Zij meent dat er echter niet simpelweg kan gesproken worden van een louter crimineel feit gezien de verhouding van bepaalde bendes met de staat. Zij brengt hiermee echter nog steeds geen concrete elementen aan waaruit een oorzakelijk verband kan blijken tussen de ontvoeringspoging en de (voorgehouden) problemen van haar broers en haar vader. Zo dit incident enig verband zou houden met de beweerde problemen van haar vader of haar broers, kan overigens redelijkerwijs worden verwacht dat het niet bij dit ene geïsoleerd incident zou zijn gebleven. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij na dit incident nog twee jaar in Venezuela heeft gewoond, waarvan bijna één jaar opnieuw in Caracas. Indien zij werd/wordt geviseerd omwille van de activiteiten en/of professionele activiteiten van haar familieleden, kan dan ook worden verwacht dat er zich nadien nog meer incidenten zouden hebben voorgedaan waarbij verzoekster persoonlijk betrokken was. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit haar verklaringen echter dat zij geen andere problemen heeft gekend. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de ontvoeringspoging enig verband houdt met de problemen van haar vader of haar broers. Verzoekster geeft overigens noch tijdens haar persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal, noch in voorliggend verzoekschrift een valabele verklaring waarom zij heeft nagelaten klacht in te dienen naar aanleiding van dit incident. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Voorts verklaarde u dat u*

geen klacht indiende naar aanleiding van dit incident (CGVS, p. 9). U verklaarde immers dat het niet mogelijk is om een klacht in te dienen wanneer men niet op de hoogte is wie de dader is (CGVS, p. 9). Uit de strafwet blijkt echter dat een señalamiento, of een beschrijving van de daders voldoende is bij het indienen van een klacht (zie administratief dossier). Bovendien is het niet aannemelijk dat u geen klacht zou indienen, in het bijzonder omdat uw vader werkte bij het leger en de geheime dienst, en uw broer bij de politie (CGVS, p. 10, p. 11). Dat u heeft nagelaten klacht in te dienen, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel." In het verzoekschrift voert verzoekster dan weer aan dat het niet hoeft te verbazen dat er geen klacht werd ingediend, enerzijds gezien de link van bepaalde bendes met de staat en anderzijds gezien het klimaat van straffeloosheid dat heerst in Venezuela. Ook deze uitleg kan de Raad allerminst overtuigen, temeer er wél een klacht werd ingediend naar aanleiding van de poging tot inbraak in hun woning, getuige hiervan de documenten die verzoekster heeft neergelegd ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeksters familie het wel nuttig achtte om klacht in te dienen naar aanleiding van een poging tot inbraak doch niet wanneer verzoeksters fysieke integriteit in het gedrang was, kan niet worden geloofd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt dat haar familie een objectief risicoprofiel heeft, dat immers haar broer W. protesteerde en artikels publiceerde tegen de regering, dat haar vader een figuur ondersteunde die openlijk corruptie van het regime aanklaagde en behoorde tot een partij die beschuldigd wordt van samenzwering tegen het regime en dat haar andere broer W. tewerkgesteld was bij de politie en zich kantte tegen de politiek van Maduro, waardoor hij bedreigd werd door de colectivos zodat hij vreest voor zijn leven omdat hij geen corrupte politieman was, benadrukt de Raad andermaal dat verzoekster er niet in slaagt enig causaal verband aan te tonen tussen haar beweerde ontvoeringspoging en de voorgehouden problemen van haar broers en haar vader, en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat zij, behalve de poging tot ontvoering, verder persoonlijk geen andere problemen heeft gekend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "U verwijst tevens naar de problemen van uw broer W.(...), uw broer W.(...) en uw vader (CGVS, p. 8). Zo verklaarde u dat er werd ingebroken in uw huis door mannen die op zoek waren naar uw broer W.(...) (CGVS, p. 9). U verbleef op dat moment reeds in Los Palmares (CGVS, p. 9). Gezien u geen verband aantoonde tussen uw beweerde ontvoeringspoging en deze inbraak, en gezien u geen andere persoonlijke problemen aanhaalt (CGVS, p. 8, p. 10, p. 11), kwalificeert dit incident niet als een persoonlijk probleem waardoor u vervolging zou moeten vrezen of ernstige schade zou lopen in Venezuela.

U haalde nog aan dat uw vader en u tijdens uw verblijf in Los Palmares herkend werden door paramilitairen in het dorp (CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen is dat een probleem omdat uw vader een klacht indiende tegen paramilitairen (CGVS, p. 9). U verklaarde geen probleem te hebben gehad omwille van die klacht. Daarnaast werd de bestelwagen van uw vader gestopt en werd geld gevraagd (CGVS, p. 8, 9). Zulke incidenten komen regelmatig voor in Venezuela, en deze zijn niet ernstig genoeg om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Tevens gaf u aan dat paramilitairen zich vergripen aan familieleden van mensen die ze viseren (CGVS, p. 10). Gevraagd naar een specifiek persoonlijk probleem of een persoonlijk incident omwille van uw vader, herhaalde u dat u niet weet of de ontvoeringspoging was omwille van uw vader, uw broers, of de algemene veiligheidssituatie (CGVS, p. 10).

Wat de problemen van uw broer W.(...) betreft, verklaarde u dat u soms de telefoon beantwoordde wanneer men naar het huis belde (CGVS, p. 8, 11). Het feit dat u de telefoon beantwoordde, betekent echter niet dat u in de problemen was hierdoor. U verklaarde immers zelf niet persoonlijk bedreigd te zijn (CGVS, p. 11). Ook andere leden van uw familie werden niet bedreigd (CGVS, p. 14). Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen van uw broer W.(...) (zie beslissing X). Het loutere feit dat uw vader werkzaam was bij het leger en de geheime dienst, dat uw broer W.(...) bij de politie werkte en dat uw broer W.(...) deelnam aan protesten, is niet voldoende om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Bij terugkeer vreest u te worden aangevallen en ontvoerd omdat uw broers niet meer in het land zijn (CGVS, p. 11). Deze vrees blijft echter beperkt tot een blote bewering. U legt immers geen begin van bewijs neer, en maakt dit ook niet concreet aannemelijk in uw verklaringen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat, hoewel u zegt dat uw vader en broers problemen kenden, u op de ontvoeringspoging na nooit problemen kende (CGVS, p. 8, p. 10, p. 11), en dat terwijl u na deze beweerde ontvoeringspoging nog twee jaar in Venezuela bleef (CGVS, p. 4, p. 7-8). In dat opzicht is er geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst wél problemen zou kennen omwille van de activiteiten van uw vader of van uw broers, terwijl dat in het verleden niet het geval was. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend omwille van de activiteiten of de problemen

van uw broers of die van uw vader." Aangezien verzoekster in Venezuela persoonlijk geen problemen heeft gekend die duidelijk kunnen worden gelinkt aan de activiteiten van haar vader of haar broers, is de verwijzing in het verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat vervolging wegens een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden *in casu* dan ook niet dienstig. Ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan een intern vluchtalternatief kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Verzoekster gaat er dienaangaande aan voorbij dat in hoofde van haar broer W.J.M.O. nog geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal. Haar verklaring ter terechtzitting dat de *protection officer* liet uitschijnen dat er een positief project is in hoofde van haar broer doet niets af aan deze vaststelling. Het is bovendien niet aan de Raad om tijdens het onderzoek door het CGVS een standpunt in te nemen over de verklaringen van verzoeksters broer.

2.6.2. Verzoekster laat in het verzoekschrift tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *"De documenten die u toonde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen betreffende uw identiteit, uw Venezolaanse nationaliteit en uw reizen. Deze elementen worden niet betwist. De documenten over uw bezittingen tonen aan dat uw familie welgesteld is. Dat staat niet ter discussie. De foto's van uw vader en van uw bezittingen wijzen hoogstens op uw vaders functie en jullie vermogen. Deze elementen staan niet ter discussie.*

Uw schoolrapporten wijzen erop dat u naar school ging, dit wordt niet betwist.

De klacht nadat men uw huis trachtte binnen te dringen, de bedreigingen aan het adres van uw broer, en het artikel over de dood van uw oom en tante hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen in Venezuela.

De artikels over de geschiedenis van het paramilitarisme in Venezuela verwijzen louter naar de algemene situatie in Venezuela, maar niet naar uw persoonlijke problemen." Ook deze motieven blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad overgenomen.

2.6.3. Zo verzoekster verder opmerkt dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden, dat de vrees prospectief dient beoordeeld te worden en dat hierbij rekening dient gehouden te worden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe, benadrukt de Raad dat verzoekster dient aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt noodgedwongen in dat haar vrees actueel moet zijn. De Raad moet bij de beoordeling van deze vrees steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de "gegronde vrees voor vervolging". Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong. De vrees van verzoekster moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er echter geenszins in haar vrees te objectiveren.

2.6.4. In zoverre verzoekster voorts uitgebreid argumenteert omtrent de algemene onveiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela, benadrukt de Raad dat dit alles geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De huidige veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela wordt wel meegenomen in de beoordeling van verzoeksters verklaarde nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.5. Zo verzoekster tot slot verwijst naar het feit dat zij werd gehoord middels een videoconferentie, is het de Raad niet duidelijk en verzoekster licht evenmin toe op welke wijze het gehoor via videoconferentie een invloed heeft gehad op de verklaringen die zij heeft afgelegd.

2.6.6. In acht genomen het geheel wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, maar zij concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster maakt immers geenszins aannemelijk dat zijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoeksters raadsman liet aan het einde van het persoonlijk onderhoud optekenen dat zij uit een rijke familie komt (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukte verzoeksters advocaat dat de familie welgesteld is (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoekster legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming overigens diverse documenten voor over de bezittingen van haar familie (boerderij, huis, terrein in Colon, appartement en wagen), waaruit inderdaad blijkt dat haar familie zeer welgesteld is. Zij verklaarde hierbij tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar moeder, die in Venezuela is achtergebleven, probeert om hun goederen te bewaken (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat de financiële situatie van verzoekster en haar familie meer dan behoorlijk is blijkt bovendien uit verzoeksters verklaringen dat het hele gezin in 2013 een week op vakantie naar de Verenigde Staten is geweest en dat zij in 2015 als verjaardagscadeau voor haar 15de verjaardag naar Bogota is geweest (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoekster geen afdoende concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Venezuela. Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens besluit waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

2.7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die door verzoekster niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te

worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift uitvoerig naar de hoge graad van geweld in Venezuela. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat het geweld er wijdverspreid is. Zo blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier onder andere dat Venezuela door de diepe politieke, economische en sociale crisis in een staat van chaos terecht gekomen is. Het risico bestaat dat het geweld zulke proposities aanneemt dat de overheid niet meer in staat is de geweldplegingen van de paramilitaire groepen in de hand te houden. Het geweld wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de megabandas, enz. (COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*", p. 45). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan echter niet blijken dat er in Venezuela actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS